

Jeg tror ikk' længere på missionen
Det føles som om, at alt er tabt
Vi sidder her i glastårne
Og tårnets fod; ødelagt

Vi vandt et slag med kugler og krudt
Men krigen er fortsat og livet udskudt
Vi drak champagne - vi troede, vi var i mål
Men kun dens kølige dulmen var det eneste, vi opnåede

Nu sidder vi i vores [?] fængsel
Oppe under verdens smukke tage
Blandt fugle og skyer og længsel
Og ser dage bli' til nat, bli' til dage

Alle ka' se vores ligegyldige indre
For glasset står som på ny
Og vi skriver kun digte
Om skyerne og om at flyve

Nu mærker vi tårnet briste
Først en dyb fornemmelse af tab
Så med fuld fart, vi la' os kaste
Gennem himmelens blå gab

Jeg vælter igennem vinden
I vores stille glaspalads
Selv tyngdekraften må forsvinde
Og kan ikk' holde os på plads

Første gang i tusind år
Ser man os med smil
For de her sidste timer
Har været allersmukkeste mil

Vi ska' ikk' bo i himlen
Nej, drømme er vores pæl
De eneste spirtårne vi ska' bygge
Er de højeste drømme i vores sjæl